

שנים רבות את המובחרים מהיבולים שלנו,
ולא נראה כל פתרון שיציל אותנו מהנזקים
שהוא גורם."

"אילו יכולנו להשמיד את הדרקון, היינו
מביאים לארצנו שירות חשוב ביותר" אמר
הנסיך

חשוברגע.

"ניסינו זאת כבר
פעמים אחדות"
אמר המלך "אך

היצור הזה

מצליח תמיד

לגבור עלינו, כי

הוא חזק מאוד

וערום. אבל אולי

נעשה מועצת

המלחמה ונשמע

מה תהיינה

ההצעות."

אזי נקראה מועצת המלחמה. כל הנסיכים
והאצילים, חכם הדור, הכלב והחמור החכם

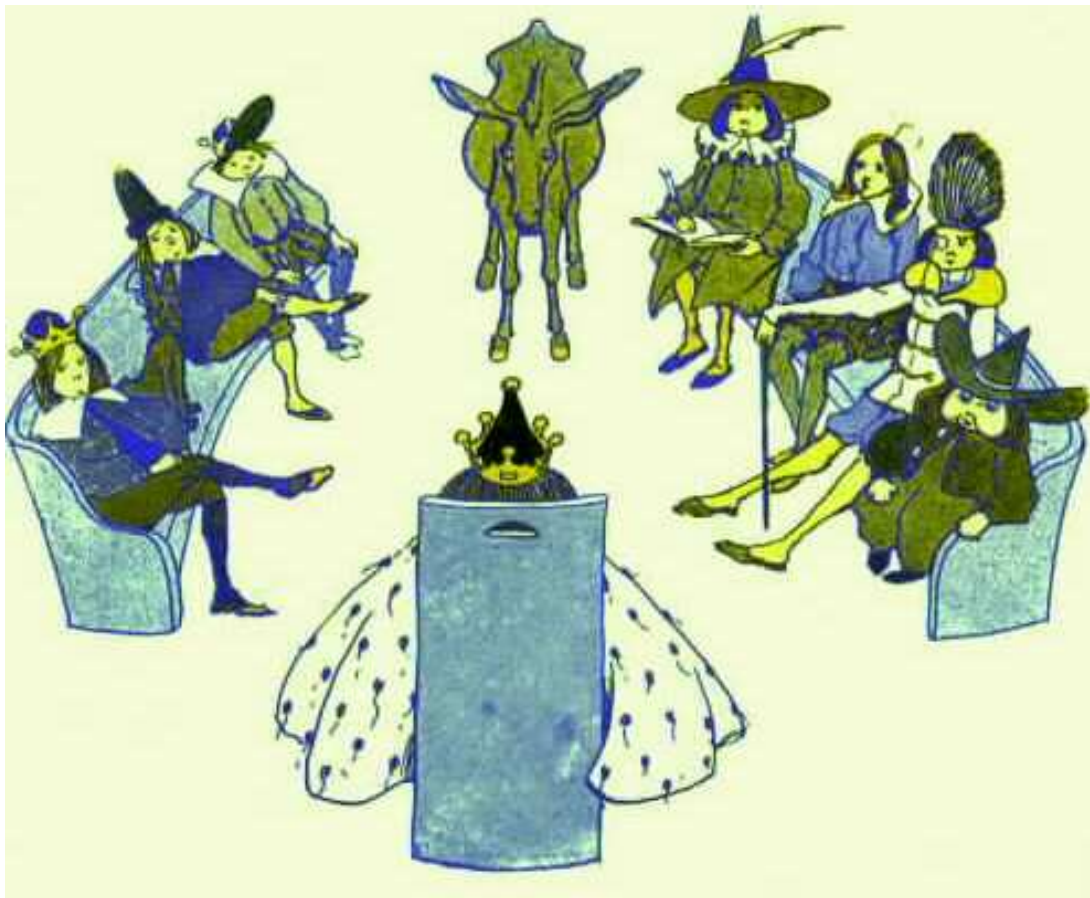

סופו של הדרקון הסגול

המלך עוד לא גמר לדבר כשבאו בריצה
חיילים וסיפרו שראו את הדרקון הסגול
כשהוא אוכל את רפרפת השזיפים בגן המלך.
"ומה עשיתם?" שאל המונרך.

"לא עשינו כלום" ענו "כי אילו הפרענו לו, יתכן
מאוד שהיה אוכל אותנו לקינוח."

"זה נכון" אמר המלך "אבל משהו מוכרח
להיעשות עם המפלצת הזו. הוא אוכל כבר

"הזנב שלו כל כך ארוך" אמר המלך "שהוא לא ישמע את רעש הפחית."
הם ישבו עוד זמן רב בלי לדבר כלל וחשבו כל כך חזק עד שראשיהם התחילו לכאוב. אבל איש מהם לא יכול למצוא עצה.
בסוף המלך הציע.
"נוכל לנסות עוד דבר, ואולי נצליח" אמר הוד

התאספו כדי לדון בנושא.
"אני מציע שנבנה חומה גבוהה סביב הדרקון"
אמר חכם הדור "אז לא יוכל לצאת וירעב למוות."

"הוא חזק דיו כדי לפרוץ חומה" ענה המלך.
"אני מציע לחפור בור עמוק באדמה" הציע החמור "הוא ייפול פנימה ויגווע שם."
"הוא חכם מדי כדי לפול לבור" אמר המלך.
הדבר הטוב ביותר יהיה לחתוך את רגליו.
כך הוא לא יוכל להיכנס לגנים שלנו" אמר הנסיך טימטום.

"הקשקשים על רגליו הם כה עבים וקשים שלא ניתן לחתוך אותם" אמר המלך "נסינו זאת כבר ולא הצלחנו."

"אולי ניקח מוט ברזל מלובן ונשרוף בו את עיניו" הציע הנסיך ג'ולליקין.

"עיניו עשויות זכוכית" אמר המלך באנחה "והברזל המלובן לא יועיל."

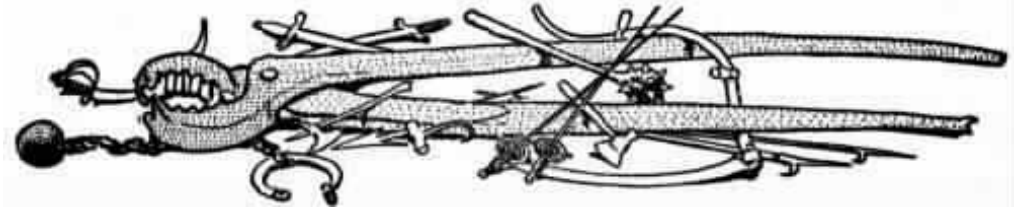
"אולי נקשור פחית לזנב שלו" הציע הכלב "רעש הפחית, שתסחב על האבנים, יפחיד אותו, והוא יברח מהארץ."

בפחד מתמיד, עמד על מרפסת טירתו, כאשר הגיע לשם החיל. הוא הביט עליהם בהפתעה ואמר:

"האם לא נמאס לכם לנסות כל הזמן להשמיד אותי? אתם מקימים מהומה כל פעם שאני אוכל דבר מה ששייך לכם, ומיד אתם באים להיאבק איתי. הרי מלחמות כאלה לא נעימות לא לכם ולא לי. מוטב שתחזרו לבתיכם ותתנהגו יפה, כי אני לא מפחד מכם." המלך ואנשיו לא השיבו להתגרות זו. הם הרימו את המלקחיים והושיטו אותם מול הדרקון. המעשה הפתיע את היצור, שלא היה אף פעם אצל רופא שיניים ולא ידע למה משמש כלי כזה.

"הרי לא תחשבו שכלי הברזל הזה יפגע בי" קרא בלעג והתחיל לצחוק על עצם הרעיון שמישהו יכול להזיק לו. אך כשהדרקון פתח את פיו בצחוק, המלך פתח את המלקחיים וסגר אותם על אחת מהשיניים קדמיות של המפלצת. "משכו!" קרא המלך, וחמישים איש תפסו את

מלכותו "ואם לא נצליח, מצבנו לא יהיה גרוע מזה של היום. הרעיון שלי הוא לגשת לטירתו של הדרקון ולעקור את שיניו עם זוג מלקחיים. בלי שיניים המפלצת לא תוכל להטריד אותנו. מאחר שאיננו יכולים להרוג אותו, זה אולי

הפתרון היחידי. " הצעתו של המלך מצאה חן בעיני כולם וכולם נתנו קריאות הסכמה. מועצת המלחמה התפזרה וכל משתתפיה החלו בהכנות לקראת המאבק עם הדרקון הסגול.

הנפח הכין מלקחיים גדולים כדי לעקור את שיניו של הדרקון. ידיות שלהם היו ארוכות מאוד וחמישים איש יכלו להחזיק בהן בו-זמנית. כולם הצטיידו בחניתות וחרבות ובהמון גדול צעדו לטירת הדרקון הסגול. היצור המוזר הזה, שהחזיק את כל העמק מו

עוד ועוד.

המלך והחיל שלו ירדו לעמק, כשהם מחזיקים חזק את המלקחיים, עברו אותו והמשיכו לגבעות שבצדו השני, בלי לעצור אפילו לרגע כדי לנשום. כשהגיעו להר וליער לא יכלו כבר

ידיות המלקחיים ומשכו בכל הכוח. אך למרות כל המאמצים השן לא השתחררה, ויש לכך סיבה: שיני הדרקון עוברות את הלסת והן מהודקות מהצד השני. המלך לא ידע זאת ורק חשב ששורש השן יושבת חזק בלסת. לכן קרא "משכו אנשי! משכו חזק!"

הם משכו חזק וכמעט והורידו את הדרקון ממרפסת טירתו. כדי למנוע זאת, היצור הערום כרך את זנבו סביב אחד מעמודי המרפסת וקשר אותו בקשר חזק.

ואז קרה דבר מפתיע. כל אחד שחקר אי-פעם דרקונים יודע שהיצורים האלה יכולים להתמתח כמו גומי. לכן במשיכה החזקה של חמישים איש גופו של הדרקון התחיל להימתח בין המלקחיים ועמוד המרפסת. המלך ואנשיו, שחשבו כי מוציאים את שן הדרקון, התחילו לרדת במדרון, כאשר המלקחיים מחזיקים היטב את השן. וככל שהתרחקו, כך נמתח גם גופו של הדרקון. "תמשיכו ללכת" קרא המלך "אסור לעזוב עכשיו!" והאנשים הלכו ומתחו את הדרקון

עם הדרקון הארוך והדק. מישהו עלול להיתקל בו ולפול, אם נשאיר אותו כאן." "אוכל לעשות ממנו מיתרים של כינורות" אמר

הנסיך פידלקוסידו "כי יבול הכינורות היה חלש השנה ואין לי מיתרים לכינור שלי. בואו ונחתוך את הדרקון לחתיכות בגודל מתאים ונשמור את המיתרים במחסנים מלכותיים לשימוש לכל דורש."

המלך והאנשים קיבלו את הרעיון בשמחה. אזי הנסיך הביא זוג מספריים וחתך את הדרקון לחתיכות שוות למיתרי כינורות. וכך המפלץ הרשע הועיל בסוף, כי למיתרים היה צליל יפה מאוד.

וזה לא היה הקץ היחיד של הדרקון הסגול, כי נשארו עדיין שני קצוות, אחד קשור לעץ ביער, שני קשור לעמוד מרפסת בטירה. כדי לחגוג את השמדתו של האויב הגדול

להתקדם ורק אז הביטו אחורה, והנה! הדרקון היה מתוח כל כך שדמה למיתר של כינור.

האנשים התעייפו מאוד מהמשיכה ומהדרך לרוחב העמק. "מה נעשה עכשיו?" שאלו.

"אינני יודע" ענה המלך המתנשם "בואו ונקשור את המפלצת סביב לעץ. אז נוכל

לחשוב מה הכי טוב לעשות בו.

הם קשרו קצה אחד של הדרקון לעץ גדול והתיישבו כדי לנוח. הם התפלאו מאוד מהדרקון הסגול, שהיה עכשיו דק כמו חוט.

"היצור הנבזה לא יטריד אותנו יותר"

אמר המלך "אך רק במקרה מצאנו איך

להשמיד אותו. השאלה עכשיו היא, מה נעשה

ביותר של עמו, המלך ערך מסיבה מפוארת.
ומאז גני העמק מו היפה לא הוטרדו יותר.

סוף